

SABADELLENCES

L'expedició dels Seixanta

Pere Roca Garriga

Una colla de seixanta, més o menys coneguts entre ells, estaven passant l'estona sense altre entreteniment a la vista que aprofitar l'avinentesa per fer-la petar. Ja era ben casual, que haguessin coincidit! Estaven una mica sorpresos i com emocionats. No hauria quedat gaire bé romandre com uns estaquirots, com un ramat de pingüins, cadascú mirant en una direcció diferent i sense pronunciar un mot. La tímida comunicació verbal que es produí era primer per petits grups, però aviat s'anà formant una pinya i es convertí en una assemblea força animada: tots hi participaven activament. L'especial origen de la trobada va fer que el to de les veus esdevingués cada vegada més alt. L'enraonia es convertí en autèntic xivarri, tirant a incòmode, per no dir insuportable.

En un moment que la vociferació amainà una mica, un dels de la colla (ningú no sabia quin) digué, com si volgués que tots ho sentissin bé:

"Ara que som aquesta seixantena tan compacta i benavinguda, podríem organitzar una Expedició!... Què me'n dieu?"

Sense haver d'esperar ni quatre segons, s'alçaren veus o crits d'absoluta conformitat a la proposta: "Molt bé!", "D'acord!", "Bravo!", "Fantàstic!", "Genial!", "M'hi apunto!", "Endavant!", i coses així. Semblava que fossin, no seixanta, sinó sis cents els que aprovaven, entusiasmats, la idea. Ni una sola veu de discrepància, de burla o d'oposició, ningú que callés o que desertés. Tots allà com un sol home!

"A preparar-se, doncs!", va dir el que havia aixecat la llebre. "Sí!, Sí! Ara mateix! Vinga! Som-hi!", exclamaven els receptors del misatge, o sigui, la "vox-populi". I s'hi posaren sense mandra, anant d'ací d'allà, com formigues, amb ganes de fer feina, topant els uns amb els altres, fent un gran enrenou. La cosa durà una bona estona, perquè s'havien de lligar molts caps, i deslligar-ne d'altres. Tots s'havia de fer bé i de pressa. Quan aquesta frenètica activitat s'havia convertit en una calma expectant i la majoria s'havien assegut per fer-hi una becaïna, la veu del comandament digué ben alt: "Què?... Ja està tot a punt? Ja heu enllestit?" La resposta fou un "Síiiii!" grui-xut i estentori que feia tremolar la terra.

"Doncs anem-hi!... Aquesta era la gran Expedició dels Seixanta!... Au! Tots cap allà!", digué amb fermesa la veu aquella. No s'ho van fer dir dues vegades, els ardits expedicionaris. Cap allà, amb passa lleugera, amb visques i cançons improvisades que encomanaven ànim i entusiasme. Els que els veien passar comentaven, emocionats: "Això és aquella Expedició!" I els encoratjaven, fent voleiar mocadors i proferint crits com ara: "Visca els herois!", "Res de tornar enrere! Endavant! Endavant! Sempre endavant!" I ells, és el que feien: anar endavant. No se sap exactament quant en feren, de camí, aquella jornada; però, a jutjar per l'empenta que duien, degué ser molt, una pila de quilòmetres. Aquell dia i l'endemà, se'n parlà força, però després cada cop menys, és clar.

Al cap de dues setmanes, a aquest o a l'altre se li acudia de preguntar: "On deuen ser, hores d'ara?" Sempre hi havia algú que, fent cara d'haver-hi rumiat, digués: "Potser ja hi són, si no és que han passat de llarg i, caminant, caminant, han travessat la ratlla! En les Expedicions, no se sap mai. Cal esperar després." I qui hi afegís pel seu compte aquest comentari: "Ja ho pots ben dir! De més verdes en maduren!..." El fet és que els Seixanta no ho tingueren gaire fàcil en el curs de la seva ago-

sarada Expedició, per més ben organitzada i preparada que estigués. Un dia els va atrapar un aiguat molt sever i van quedar xops i calats; un altre, havien de travessar tres rius d'impressionant amplada i no trobaven els ponts, cosa que els va obligar a desviar-se de la ruta i es van posar molt nerviosos; tant, que alguns parlaven ja de tornar-se'n a casa. El pitjor contratemps que van tenir és haver-se d'enfrontar amb un escamot que no els deixava passar de cap de les maneres. Això els va desmoralitzar, perquè es donava el cas que els altres anaven armats i ells no. De peripècies, tantes com en vulgueu.

Al final, pel que se'n va saber, van fugir tots en desbandada, pensant que l'Expedició era un disbarat des del seu mateix origen. Ni seixanta, ni cinquanta-nou! Només quatre i el caporal aguantaven per dignitat. La resta, camps a través, com uns pobres desgraciats. Cap d'ells no va voler que fos dit que la cosa havia sigut un desastre. Es van anar escampant i van provar de trobar manera de viure allà on havien anat a raure... El que havia organitzat la gresca sí que tornà a casa. I què deia, de tot plegat?... Doncs res, només que ara organitzava una Segona Expedició amb més contingent humà i cap a una altra banda, que fos una mica més entretinguda. "La qüestió és veure món!", afegia sense immutar-se, amb posat i aire napoleònic.

I un que li diu: "Si és cap a les Piràmides, m'hi apunto! Compta amb mi, que de ganes me'n moro!", l'altre s'ho va apuntar, tot rient: "Porto el bolígraf a punt, i paper a la butxaca. Vés i prepara't, que això està al caure!" Res! Que la cosa presentava bé!